

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
15. september 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-551/16	Klein Schiphorst Sagen vedrører: 1. Kan den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004, henset til denne forordnings artikel 63 og 7, formålet med og indholdet af forordningen og personers og arbejdstagers frie bevægelighed forstås således, at en ansøgning om forlængelse af perioden for eksport af en ydelse ved arbejdsløshed i princippet afslås, med mindre forlængelsen af eksportperioden efter Uvw opfattelse på grundlag af sagens konkrete omstændigheder, herunder eksempelvis at der foreligger en konkret og beviselig udsigt til arbejde, ikke med rimelighed kan nægtes? I benægtende fald: 2. Hvorledes skal medlemsstaterne da forstå den beføjelse, der er tillagt i artikel 64, stk. 1, litra c), i forordning nr. 883/2004?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Styrelsen for arbejdsmarked og rekruttering	Mundtlig forhandling	20.09.17
T-68/15	HH Ferries I/S (tidligere Scandlines Øresund I/S) m.fl. mod Kommissionen Scandlines Øresund I/S, HH Ferries Helsingør ApS og HH-Ferries Helsingborg AB har den 12. februar 2015 anlagt sag mod KOM ved Retten med påstand om, at KOM's statsstøtteafgørelse af 15. oktober 2014 vedrørende statsstøtte ydet af Danmark og Sverige til Øresundsbro Konsortiet annulleres. Den anfægtede KOM-afgørelse behandler tre statsstøtte klager indgivet af Scandlines Øresund I/S vedr. finansieringen af Øresundsforbindelsen. I klagerne har Scandlines navnlig anført, at de statsgarantier, som DK og SE har tildelt konsortiet og de for konsortiet	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Kammeradvokaten	Mundtlig forhandling	04.10.17

	særlige skatteregler vedr. underskudsfrømsørel og afskrivninger, er ulovlige og uforenelig statsstøtte. KOM påstår frifindelse. DK og SE støtter KOM herunder med argumenter om, at konsortiet ikke udfører økonomiske aktiviteter, men myndighedsopgaver.			
C-480/16	Fidelity Funds (sag forelagt af Østre Landsret) Udgør en beskatningsordning, som den af hovedsagerne omhandlede, der indebærer, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF1 (UCITSDirektivet) kildebeskattes af udbytter fra danske selskaber, en tilsidesættelse af artikel 56 TEF (artikel 63 TEUF) om kapitalens frie bevægelighed eller artikel 49 TEF (artikel 56 TEUF) om den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis tilsvarende danske investeringsinstitutter kan opnå fritagelse for kildeskatten, enten fordi de faktisk udlodder en minimumsudlodning mod indeholdelse af kildeskat til deres medlemmer, eller teknisk skal opgøre en minimumsudlodning, hvoraf der skal indeholdes kildeskat i forhold til institutternes medlemmer?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Skatteministeriet Finanstilsynet	Mundtlig forhandling	05.10.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
Forenede sager T-107/15 og T-347/15	Uganda Commercial Impex mod Rådet Påstande: Rådets gennemførelsesafgørelse 2014/862/FUSP (1) og Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1275/2014 (2) annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren [herunder opførelsen af sagsøgeren under punkt b), nr. 9, i bilag til afgørelse 2014/862/FUSP]. Det fastslås, i det omfang det er nødvendigt, at artikel 9, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1183/2005 af 18. juli 2005 (som ændret) ikke finder anvendelse på sagsøgeren, og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet	Dom	18.09.17
C-552/15	Europa-Kommissionen mod Irland Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde ved at opkræve den fulde registreringsafgift, når en person bosat i Irland registrerer et motorkøretøj, der er leaset eller lejet i en anden medlemsstat, uden at der herved tages hensyn til varigheden af køretøjets anvendelse, når køretøjet hverken i det væsentlige skal anvendes varigt i Irland, eller faktisk anvendes på denne måde, og ved at opstille betingelser for en tilbagebetaling af denne afgift, som går ud over, hvad der er strengt nødvendigt og forholdsmæssigt. — Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Skatteministeriet	Dom	19.09.17
C-284/16	Achmea Sagen vedrører: 1. Er artikel 344 TEUF til hinder for anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral investeringsbeskyttelsesaftale mellem EU-medlemsstater (en	Finanstilsynet	GA	19.09.17

	så kaldt unionsintern BIT), hvorefter en investor, som er hjemmehørende i en af de kontraherende stater, i forbindelse med en tvist vedrørende investeringer i den anden kontraherende stat kan indlede en sag mod sidstnævnte ved en voldgiftsret, hvis investeringsbeskyttelsesaftalen er indgået før en af de kontraherende stater tiltrædelse af EU, men voldgiftssagen først skal indledes derefter? Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: 2. Er artikel 267 TEUF til hinder for anvendelsen af en sådan bestemmelse? Såfremt første og andet spørgsmål besvares benægtende: 3. Er artikel 18, stk. 1, TEUF under de i første spørgsmål beskrevne omstændigheder til hinder for en sådan bestemmelse?			
T-327/15	Den Helleenske Republik mod Kommission Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 25. marts 2015, »om pålæggelse af en finansiell korrektion for tilskuddet fra EUGFL — Udviklingssektionen for det operative program 2000GR061RO021 CCI (Grækenland — Målsætning 1 — Genopbygning af landdistrikterne)«, for et beløb på 72 105 592,41 EUR, som blev meddelt under nummer C(2015) 1936 final, annulleres.	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	19.09.17
Forenede sager C-215/16, C-216/16, C-220/16 og C-221/16	Elecdy Carcelen m.fl. Sagen vedrører: 1) På baggrund af de »støtteordninger«, der er defineret i artikel 2, litra k), i direktiv 2009/28/EF, og som omfatter skatteincitamer i form af skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion som instrumenter, hvormed målene for forbrug af vedvarende energi, der er fastsat i direktiv 2009/28/EF, skal nås, skal de nævnte incitamer eller foranstaltninger anses for at være obligatoriske og er bindende for medlemsstaterne, og skal de anses for at have direkte virkning, således at de kan påberåbes direkte af de berørte borgere for enhver offentlig instans, herunder for retslige eller administrative myndigheder? 2) Eftersom listen over de i spørgsmålet ovenfor nævnte »støtteordninger« omfatter, »men er ikke begrænset til« skatteincitamer, der består i skattenedsættelse, skattefritagelse og skatterefusion, spørges, om dette skal forstås således, at disse incitamer netop omfatter en manglende beskatning, dvs. et forbud mod enhver form for konkret og individuel afgiftspålæggelse, ud over de almindelige skatter, der pålægges økonomisk virksomhed og produktion af elektricitet, af energi fra vedvarende energikilder? Som led heri fremsættes følgende spørgsmål: Skal det ovennævnte generelle forbud [således] ligeledes anses for at omfatte et forbud mod sammenfald, dobbeltbeskatning, eller overlapning med hensyn til flere almindelige eller individuelle afgifter, som pålægges de forskellige faser i virksomheden i form af produktion af vedvarende energi, når de rammer den samme afgiftsudløsende begivenhed, der pålægges den omhandlede afgift på vindkraft? 3) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, og det accepteres, at energi fra vedvarende energikilder pålægges	Energistyrelsen	Dom	20.09.17

	<p>afgifter, spørges, om begrebet »særlige formål« i hen- seende til det i artikel 1, stk. 2, i direktiv 2008/118/EF foreskrevne skal fortolkes således, at formålet skal være eksklusivt, og endvidere således, at den afgift, som vedvarende energi pålægges, ud fra sin opbygning skal have en egentlig ikke-skattemæssig karakter og ikke blot en budget- eller opkrævnings- mæssig karakter? 4) Henset til, at artikel 4 i direktiv 2003/96/EF, som med hensyn til de afgiftssatser, som medlemsstaterne skal fastsætte for energiproduk- ter og elektricitet, som reference benytter de ved direktivet fastsatte minimumssatser, forstået som sum- men af alle de direkte eller indirekte afgifter, der pålægges disse produkter ved overgangen til forbrug, indebærer dette da, at de afgiftssatser, som kræves i dette direktiv, ikke omfatter nationale afgifter, som ikke er af en egentlig ikke-skattemæssig karakter i betragtning af såvel deres opbygning som deres speci- fikke formål, som fortolket under hensyn til svaret på det foregående spørgsmål?</p>			
C-85/15 P	<p>Feralpi mod Kommissionen (appel) Påstande: Dom af 9. december 2014 ophæves helt eller delvist, for så vidt som Kommissionen blev frifundet for Feralpis søgsmål i sag T-70/10, og følge- lig: (i) annulleres beslutningen helt eller delvist; (ii) og/eller annulleres eller i det mindste nedsættes den bøde, der blev pålagt Feralpi ved beslutningen. Subsidiært ophæves dom af 9. december 2014 helt eller delvist, for så vidt som Kommissionen blev frifundet for Feralpis søgsmål i sag T-70/10, og sagen hjemvi- ses til Den Europæiske Unions Ret med henblik på, at denne ret træffer afgørelse i realiteten i betragtning af de bemærkninger, Domstolen måtte fremsætte. Under alle omstændigheder nedsættes den bøde, der blev pålagt Feralpi ved beslutningen som følge af den urimeligt lange varighed af Rettens behandling i sag T-70/10. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for såvel denne instans som i sag T- 70/10.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	21.09.17
C-326/15	<p>DNB Banka Sagen vedrører: 1) Kan der bestå en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i direktivets arti- kel 132, stk. 1, litra f), når medlemmerne af gruppen har hjemsted i forskellige medlemsstater i Den Euro- pæiske Union, hvor den nævnte bestemmelse i direk- tivet er blevet gennemført med forskellige betingelser, som ikke er forenelige? 2) Kan en medlemsstat be- grænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person opfylder samtlige betingelser for at anvende fritagelsen i sin medlems- stat, men hvor denne bestemmelse i de nationale lovgivninger i de medlemsstater, hvor andre med- lemmer af gruppen har hjemsted, er blevet gennem- ført med restriktioner, der begrænser afgiftspligtige personer fra andre medlemsstaters mulighed for at anvende den tilsvarende merværdiafgiftsfritagelse i</p>	Skatteministeriet SKAT	Dom	21.09.17

	<p>deres egen medlemsstat? 3) Kan afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendes på nogle tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren, som skal betale merværdiafgift, har hjemsted, når tjenesteyderen, som skal betale merværdiafgift, i en anden medlemsstat har anvendt merværdiafgift på disse tjenesteydelser efter de almindelige regler, dvs. i den tro, at merværdiafgiften på disse tjenesteydelser i henhold til direktivets artikel 196 skulle betales i den medlemsstat, hvor ydelsesmodtageren har hjemsted? 4) Skal begrebet »selvstændig gruppe af personer« som omhandlet i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), forstås som en særskilt juridisk person, hvis oprettelse er godtgjort ved en specifik aftale om stiftelse af den selvstændige gruppe af personer? Såfremt svaret på dette spørgsmål er, at den selvstændige gruppe af personer ikke skal anses for en særskilt enhed, skal begrebet selvstændig gruppe af personer da forstås som en gruppe af forbundne virksomheder, inden for hvilken der inden for rammerne af deres sædvanlige økonomiske virksomhed gensidigt leveres supportydelser med henblik på udøvelsen af deres erhvervsvirksomhed, og kan det forhold, at en sådan gruppe består, godtgøres med tjenesteydelseskontrakter eller via dokumentation for interne afregningspriser? 5) Kan en medlemsstat begrænse en afgiftspligtig persons ret til at anvende merværdiafgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), når den afgiftspligtige person har anvendt et tillægsgebyr på transaktionerne i henhold til kravene i lovgivningen om direkte beskatning i den medlemsstat, hvor den afgiftspligtige har hjemsted? 6) Finder afgiftsfritagelsen i direktivets artikel 132, stk. 1, litra f), anvendelse på tjenesteydelser, der modtages fra tredjelande? Dvs. kan et medlem af en selvstændig gruppe af personer som omhandlet i den nævnte bestemmelse i direktivet, der inden for gruppen leverer ydelser til andre medlemmer af gruppen, være en afgiftspligtig person fra et tredjeland?</p>			
C-179/16	<p>F. Hoffmann-La Roche e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Giver en korrekt fortolkning af artikel 101 TEUF mulighed for at opfatte parterne i en licensaftale som konkurrenter, såfremt licenstagere driver virksomhed på det relevante marked alene i kraft af den omhandlede aftale? Er eventuelle begrænsninger af konkurrencen iværksat af licensgiveren over for licenstagere, selv om de ikke udtrykkeligt er fastsat i licensaftalen, i en sådan situation da undtaget fra anvendelsesområdet for artikel 101, stk. 1, TEUF, eller omfattes de under alle omstændigheder af anvendelsesområdet for den lovbestemte undtagelse i artikel 101, stk. 3, TEUF og i givet fald inden for hvilke grænser? 2) Kan de nationale konkurrencemyndigheder i medfør af artikel 101 TEUF definere det relevante marked selvstændigt i forhold til indholdet af markedsføringstilladelserne for lægemidler udstedt af den kompetente lægemiddelmyndighed og Det Europæiske Lægemiddelagentur (AIFA og</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	GA	21.09.17

	<p>EMA), eller forholder det sig tværtimod således, at det juridisk relevante marked med hensyn til godkendte lægemidler i henhold til artikel 101 TEUF skal opfattes som defineret og udformet primært af den kompetente lægemiddelmyndighed på en også for de nationale konkurrencemyndigheder bindende måde?</p> <p>3) Giver artikel 101 TEUF – også i lyset af bestemmelserne i direktiv 2001/83/EF, og i særdeleshed artikel [6] om markedsføringstilladelse for lægemidler – mulighed for at opfatte et lægemiddel til off-label-brug og et lægemiddel, der har opnået en markedsføringstilladelse med hensyn til de samme terapeutiske indikationer, som substituerbare og dermed at inkludere dem i det samme relevante marked? 4) Er det i medfør af artikel 101 TEUF ved afgrænsningen af det relevante marked, ud over lægemidlernes væsentlige substituerbarhed på efterspørgselssiden, relevant at fastlægge, hvorvidt udbuddet af disse lægemidler på markedet er sket i overensstemmelse med lovgivningen om markedsføring af lægemidler eller ej? 5) Kan en samordnet praksis, der har til formål at fremhæve den ringere sikkerhed ved eller den mindre effektive virkning af et lægemiddel – såfremt denne ringere sikkerhed eller mindre effektive virkning, selv om den ikke understøttes af sikker videnskabelig viden, imidlertid i lyset af den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder tilgængelige videnskabelige viden heller ikke ubestrideligt kan udelukkes – under alle omstændigheder opfattes som en aftale med konkurrencebegrænsende formål?</p>			
C-297/16	<p>CMVRO</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er EU-retten til hinder for nationale bestemmelser, som giver dyrlæger eneret til detailsalg og brug af økologiske produkter, antiparasitære midler til specialbrug og veterinærlægemidler? 2. Såfremt en sådan eneret er forenelig med EU-retten, er EU-retten da til hinder for, at en sådan eneret også vedrører de faciliteter, gennem hvilke salget heraf sker, således at disse faciliteter fortrinsvis eller udelukkende skal drives af en eller flere dyrlæger?</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	21.09.17
C-429/16	<p>Ciupa e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2 i direktiv 98/59/EF fortolkes således, at en arbejdsgiver, som beskæftiger mindst 20 arbejdstagere, og som overfor et antal arbejdstagere, som omhandlet i artikel 1, stk. 1, i Ustawa o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (lov af 13. marts 2003 om særlige regler i forbindelse med opsigelse af ansættelsesforhold med arbejdstagere af årsager, som er uafhængige af arbejdstagerne (Dz. U. 2003, [org. s. 2] nr. 90, pos. 844, med ændringer), påtænker at opsiges vilkår i ansættelseskontrakter, er forpligtet til at anvende den procedure, som er fastsat i den nævnte lovs artikel 2, 3, 4 og 6, dvs. gælder denne pligt i de i følgende artikler nævnte tilfælde: 1. Artikel 24113, § 2, sammenholdt med artikel 2418, § 2, og artikel 231 i</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	21.09.17

	Kodeks pracy (arbejdsloven) 2. Artikel 24113, § 2, sammenholdt med arbejdslovens artikel 772, § 5, og artikel 2417 3. Arbejdslovens artikel 42, § 1, sammenholdt med samme lovs artikel 45, § 1?			
T-261/16	<p>Portugal mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 75, s. 16), annulleres, for så vidt som den udelukkede et beløb på 385 762,22 EUR i udgifter, som Portugal har anmeldt inden for rammerne af den specifikke støtteforanstaltning, som indførtes i henhold til artikel 68 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009, i regnskabsårene 2011, 2012 og 2013, fra finansiering. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	21.09.17
Forenede sager C-24/16 og C-25/16	<p>Nintendo m.fl.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kan retten i en medlemsstat, som for så vidt angår en sagsøgt alene er kompetent i medfør af artikel 79, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design sammenholdt med artikel 6, nr. 1), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, fordi denne sagsøgte, som har hjemsted i en anden medlemsstat, har leveret muligvis retlighedskrænkende varer til den sagsøgte, som har hjemsted i den pågældende medlemsstat, i forbindelse med en sag om håndhævelse af rettigheder i medfør af et EF-design træffe afgørelser mod den førstnævnte sagsøgte, som har gyldighed i hele EU og har virkning ud over de leveringsrelationer, som danner grundlag for rettens kompetence? 2. Skal Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design, navnlig forordningens artikel 20, stk. 1, litra c), fortolkes således, at en tredjemand må afbilde EF-designet, hvis han vil sælge tilbehørsartikler til varer fra designhaveren, som svarer til EF-designet? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende: Hvilke kriterier gælder da herfor? 3. Hvordan bestemmes det sted, »hvor krænkelsen fandt sted« i artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) i de tilfælde, hvor krænkeren a) tilbyder EF-designkrænkende varer via et website og dette website – også – er henvendt til andre medlemsstater end den medlemsstat, hvor krænkeren har hjemsted b) lader EF-designkrænkende varer transportere til et andet medlemsland end det, som han har hjemsted i? Skal den nævnte forordnings artikel 15, litra a) og g), fortolkes således, at den således fastsatte lov også</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	27.09.17

	finder anvendelse på andre personers medvirkens-handlinger?			
T-765/15	<p>BelTechExport mod Rådet</p> <p>Påstande: — Rådets forordning (EU) 2015/1948 af 29. oktober 2015 om ændring af forordning (EF) nr. 765/2006 om restriktive foranstaltninger over for Belarus (EUT L 284, s. 62) annulleres i det omfang, den udvider anvendelsen af de restriktive foranstaltninger, selv om de er midlertidigt suspenderet, over for sagsøgeren. — Rådets afgørelse (FUSP) 2015/1957 af 29. oktober 2015 om ændring af afgørelse 2012/642/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Hviderusland (EUT L 284, s. 149) annulleres i det omfang, den udvider anvendelsen af de restriktive foranstaltninger, selv om de er midlertidigt suspenderet, over for sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	27.09.17
C-435/16	<p>Acacia et D'Amato</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på formbundne dele, det vil sige dele, hvis form på grund af det samlede produkts udseende principielt er fastlagt således, at den ikke kan ændres og dermed ikke – som f.eks. fælge til motorkøretøjer – frit kan vælges af kunden? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på udbud af identisk udformede produkter, det vil sige produkter, der også hvad angår farve og størrelse svarer til de originale produkter? 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, til fordel for den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, kun anvendelse, såfremt udbyderen på objektiv vis sikrer, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Hvilke foranstaltninger skal den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, iværksætte for på objektiv vis at sikre, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? Er det tilstrækkeligt, a) at udbyderen i salgsbrochuren henviser til, at salg udelukkende sker med det formål at give mulighed for at reparere det samlede produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, eller b) kræves det, at udbyderen kun leverer sit produkt, hvis aftageren (en forhandler eller forbruger) skriftligt erklærer at ville anvende det udbudte produkt alene til reparationsformål?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.09.17

C-164/16	<p>Mercedes Benz Financial Services UK</p> <p>1) Hvad skal der forstås ved ordene »en kontrakt [...] med den klausul, at ejendomsretten under normale forhold erhverves senest ved betaling af det sidste afdrag« i artikel 14, stk. 2, litra b)[, i direktiv 2006/112]? 2) Kræver udtrykket »under normale forhold« – navnlig i forbindelse med den foreliggende sag – at en skattemyndighed begrænser sig til at identificere eksistensen [org. s. 14] af en købsoption, som kan udnyttes senest ved betaling af det sidste afdrag? 3) Eller kræver udtrykket »under normale forhold«, at den nationale myndighed går videre og fastlægger det økonomiske formål med kontrakten? 4) Hvis det tredje spørgsmål bevares bekræftende: a. Bør fortolkningen af artikel 14, stk. 2,[i direktiv 2006/112] påvirkes af en analyse af, om det er sandsynligt, at kunden udnytter en sådan option? b. Er størrelsen af den pris, der skal betales ved udnyttelsen af købsoptionen, relevant med henblik på at fastlægge kontraktens økonomiske formål?</p>	Skatteministeriet	Dom	04.10.17
C-567/15	<p>LitSpecMet</p> <p>Skal artikel 1, stk. 9, i direktiv 2004/18/EF fortolkes således, at et selskab: – der er stiftet af en ordregivende myndighed, der driver virksomhed på jernbanetransportområdet navnlig ved drift af offentlig jernbanefrastruktur, person- og godstransport – der uafhængigt udøver en erhvervmæssig virksomhed, hvor den fastsætter en forretningsstrategi, træffer beslutninger vedrørende vilkårene for virksomhedens aktivitet (produktmarked, kundesegment osv.), handler på et konkurrencepræget marked i hele Den Europæiske Union og uden for EU's marked, leverer tjenesteydelser i form af fremstilling og reparation af rullende materiel og deltager i offentlige udbud, der er forbundet med denne virksomhed og søger at få ordrer fra tredjemand (andre end moderselskabet) – der leverer tjenesteydelser i form af reparation af rullende materiel til sin stifter på grundlag af interne transaktioner, og hvor værdien af disse tjenesteydelser udgør 90% af virksomhedens samlede virksomhed – hvis levering af tjenesteydelser til stifteren tager sigte på at sikre stifterens person- og godstransportvirksomhed, ikke skal betragtes som en ordregivende myndighed? Såfremt Domstolen fastslår, at selskabet skal betragtes som en ordregivende myndighed under de ovennævnte omstændigheder, skal artikel 1, stk. 9, i direktiv 2004/18/EF da fortolkes således, at et selskab mister sin status som ordregivende myndighed, såfremt værdien af reparationer af rullende materiel, der ydes på baggrund af interne transaktioner med den ordregivende myndighed, som er selskabets stifter, falder og udgør mindre end 90% eller ikke udgør hovedparten af den samlede omsætning fra selskabets virksomhed?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	05.10.17
C-473/16	<p>F</p> <p>1) Skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	05.10.17

	<p>grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at der i forbindelse med asylansøgere, der tilhører gruppen af LGBTI-personer [lesbiske, bøsser, biseksuelle, transseksuelle og interseksuelle] indhentes og vurderes en sagkyndig erklæring fra en retsmedicinsk psykolog, der er baseret på projektive personlighedstests, når der i forbindelse med udarbejdelsen af erklæringen hverken stilles spørgsmål vedrørende asylansøgerens seksuelle vaner eller foretages en fysisk undersøgelse af vedkommende? 2) I tilfælde af, at den i det første spørgsmål nævnte sagkyndige erklæring ikke kan anvendes som bevis, skal artikel 4 i direktiv 2004/83/EF, sammenholdt med artikel 1 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da fortolkes således, at – i de tilfælde, hvor asylansøgningen baseres på forfølgelse på grund af seksuel orientering – hverken de nationale administrative myndigheder eller domstolene har mulighed for ved hjælp af sagkyndige metoder at undersøge sandfærdigheden af asylansøgerens udtalelser, uanset disse metoders nærmere kendetegn?</p>			
T-149/15	<p>Ben Ali mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse 2011/72/FUSP af 31. januar 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien (EUT L 28, s. 62) og Rådets forordning (EU) nr. 101/2011 af 4. februar 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Tunesien (EUT L 31, s. 1), som regelmæssigt fornyet (1) og ændret (2) (herefter »de anfægtede afgørelser«), annulleres, for så vidt som de vedrører sagsøgeren.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	05.10.17
T-175/15	<p>Mabrouk mod Rådet</p> <p>Annulering af Rådets afgørelse (FUSP) 2015/157 (EUT 2015 L 26, s. 29) om ændring af afgørelse 2011/72/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien (EUT 2011 L 28, s. 62), for så vidt som de vedrører sagsøgeren, idet disse restriktive foranstaltninger består i indefrysning af aktiver i EU. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	05.10.17